

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА
НА ОТВАРАЊУ ИЗЛОЖБЕ ПРОФ. БОЖИДАРА ПЕТРОВИЋА

21. АПРИЛА 1994. ГОДИНЕ

Поштована господо,

Овде смо да изложбом једноставног имена "Куће архитектке БОЖЕ ПЕТРОВИЋА" одамо, пре свега, признање изврсном стручњаку и нашем потврђеном пријатељу. Посебно ми је драго, што је овај догађај уприличен као део обележавања Дана подизања II српског устанка и Дана наше општине. Србину, какав је професор БОЖА ПЕТРОВИЋ, такав повод и приличи.

Ја нећу говорити о ономе што треба да каће језик струке. О томе ће боље и више Проф. архитекта ЗОРАН ПЕТРОВИЋ, БОЖИН пријатељ и колега.

Ја бих да проговорим о човеку чија дела данас на овај начин представљамо.

Професор БОЖА ПЕТРОВИЋ није рођен у Горњем Милановцу, али нам то не смета да га сматрамо својим. Не само за то што је овде учио Гимназију, већ пре свега за то што се деценијама свесрдно трудио да нашем граду и његовој архитектури сачува душу.

За Горњомилановчане он је одувек овде и никада није ни одлазио. Тај утисак не vara, јер је БОЖА са нама увек кад овај град започиње нове пројекте, када нам је од свега потребнији савет цењеног стручњака, који нас воли и коме верујемо.

Тако је било и пре неколико месеци када без њега нисмо могли да започнемо један велики подухват - изградњу Музеја II српског устанка у Такову. Он је на том послу својски запео због нас али више од свега, како једном сам рече, због ове ојађене Србије чији смо велики дужници. Рекох да нећу, а и не могу, да дајем стручне оцене. Али, могу о нечему, зашта човек не мора да буде стручњак, да би приметио и осетио. Беше иза нас један период искомплексираног трчања за белосветским примерима. У жељи да превазиђемо сопствену заосталост одбацивали смо и своје вредности и често завршавали у неукусу, у свему па и у архитектури.

Професор БОЖА ПЕТРОВИЋ, нам је својом стручношћу, својим уметничким геном и српским нервом помогао да се враћамо себи, да Шумадија буде Шумадија. Куће архитекте БОЖИДАРА ПЕТРОВИЋА одишу пре свега топлином сопственог поднебља. То може само човек који целу Србију најрадије

препозна у стиховима Момчила НАСТАСИЈЕВИЋА, који кажу: "У завичају мом згурени кровови ћуте, и миле воде, и дим по земљи се краде".

У осталом, како неко једном приликом рече, ту је БОЖА, па предлажем да заједно обиђемо и отворимо врата његових кућа. Својом лепотом и једноставношћу оне нас саме позивају.

Молим, мог и БОЖИНОГ пријатеља, професора ЗОРАНА ПЕТРОВИЋА, да узме реч и Изложбу прогласи отвореном!

Хвала!